

της ἐπινοίας καὶ εἰλικρινείας καὶ ἀφοσιώσεως σχέδια τοῦ ἀνθρώπου ματαιούμενα ἐν ἀκαρεΐ, καὶ παίγνιον τῶν ἀγρίων ἀνέμων τῆς ἀναρχίας; Ἀλλὰ τὴν παρηγορίαν παρέχει πάλιν αὐτὰς ὁ Κ. Γκιζῶτος, ὅστις, καίτοι κατακρημνισθεὶς ἐκ τοιούτου ὕψους, εὕρισκε ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ διανοίᾳ ἀτάραχον γαλήνην, τὴν ὁποίαν ὁ θόρυβος τῶν παρερχομένων καὶ βιαίων συμβάντων δὲν διασεῖ, καὶ ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανὸν ἐμβριθοῦς καὶ ἀπαθοῦς μελέτης, ὑπόσχεται αἴσιον μέλλον, ὡς ἀναφαίρετον κτῆμα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ παρέχει τὴν ἡδονὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Σένεκας χαρακτηρίζει, *Verum gaudium, res severa*.

Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ.

ΓΑΜΟΣ ΑΡΑΒΙΚΟΣ.

—οοο—

Ἀλγέριον, τὴν 27 Φεβρ. 1859.

Φίλιππε φίλε!

Ἀνέγνω ἐν τῇ *Harbora* τῆς 15 τοῦ λήγοντος περιγραφὴν τῶν ἐν Κερασούντι περὶ τὸν γάμον ἐθιμίων· τὸ κατ' ἐμὲ ἐπήνεσα τὸν γράψαντα, διότι ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ μεταβάλλονται ἢ καὶ ἐξαφανίζονται τὰ ἐθιμα ταῦτα, τῶν ὁποίων ὁμως ἡ γνῶσις τόσῳ μᾶλλον εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὸν μελετῶντα τὴν κατάστασιν τῶν κοινωνιῶν, ὅσῳ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν πρὸ πάντων δὲν σώζονται γραπτὰ μνημεῖα ἱκανὰ νὰ ὁδηγήσωσιν αὐτὸν εἰς τὰς ἐρεῖνας του. Πλὴν τοῦτου ἡ συμπάρθεσις τῶν καθ' ἡμᾶς ἐθιμίων πρὸς τὰ τῶν ἡμετέρων προγόνων, ἀναδεικνύουσα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἢ καὶ πάντοτε τὴν μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡμῶν συγγένειαν, συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς ἀντίκρουσιν τῆς παραδόλου ιδέας τὴν ὁποίαν ἐκυοφόρησαν διεστραμμένοι κεφαλαὶ κατὰ τῆς ἡμετέρας καταγωγῆς. Τοιαῦτα δοξάζων θέλω φροντίσει ἅμα ἐπανελθὼν εἰς τὴν γῆν τῆς γεννησεώς μου νὰ σοὶ κοινοποιήσω περίεργά τινα ἐθιμα· ἀλλ' ἐν τοσούτῳ δός μοι τὴν ἄδειαν νὰ σοὶ εἰπῶ ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν ἀραβικῶν, τῶν περὶ τὸν γάμον ἐπίσης, ἅτινα καὶ ἐνταῦθα μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐξαλείφονται συνεργοῦντος τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Ὅπως καὶ ἡμεῖς, οἱ πρεσβύτεροι μάλιστα ἐξ ἡμῶν, οὕτω καὶ οἱ Ἀραβες ἐπιποθοῦσι τὰς καθ' ἑκάστην οἰχομένας ταύτας συνηθείας, διότι γηράσκοντες γινόμεθα μᾶλλον λάτραι τοῦ παρελθόντος. Καὶ ἀλλόκοτον ἂν εἶναι τὸ ἐθιμον, ἀγαπῶμεν αὐτὸ ὅσάκις μάλιστα καθιερώθη ὑπὸ τοῦ χρόνου· λησμονοῦντες ὅτι εἶχεν ὀχληράν, περιβάλλομεν αὐτὸ κατὰ φαντασίαν δι' ἀρετῶν ὅσας δὲν εἶχε, καὶ ἐνθυμούμενοι ὅτι ἔτερψεν ἡμᾶς νηπίους ὄντας, τὸ ὑπερεκθειάζομεν. Τοιαύτη δυστυχὴς ἡ ἀνθρωπίνη φύσις οὐ μόνον ὡς πρὸς τὰ ἐθιμα, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Εὐεργέτησον ὅσον θέλεις τὴν πατρίδα σου ἢ καὶ τὴν οἰκουμένην αὐτήν· οἱ ὅμοιοί σου, ἂν δὲν σὲ κατατρέξωσι, βεβαίως δὲν θέλουσι σοὶ ἀποδώσει δικαιοσύνην πρὶν ἢ παρέλθῃς.

Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ἐτελεῖτο ἐνταῦθα ὁ γάμος, καὶ πῶς σπανίως ἐτι τελεῖται ἐν τινι γωνίᾳ. Τὴν ἐσπέραν αὐτὴν τοῦ γάμου ὁ νυμφίος περιδέων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ καλύπτων αὐτοὺς διὰ τοῦ *βουρνούλιου* του, ἀναβαίνει ἵππον καὶ περιέρχεται τὴν πόλιν προηγούμενων φανῶν καὶ μουσικῶν ὀργάνων. Δύο φίλοι κρατοῦσι τὸ ὑποζύγιον, καὶ τρεῖς ἄλλοι φέρων πολύφυλλον καὶ ἀνθηφόρον δένδρον ἀνάπλεων λαμπάδων, προπορεύεται τῶν μουσικῶν· ἔπονται δὲ οἱ κεκλημένοι, καὶ μετ' αὐτοὺς τελευταῖος πάντων δαδούχος φωτίζων τὴν συνοδίαν διὰ δένδρου ὡς τὸ πρῶτον. Καὶ οὕτω πομπεύων ὁ γαμβρὸς ἔρχεται εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου ὅπου ἀναμένει αὐτὸν ἡ νύμφη, τῆς ὁποίας τότε κατὰ πρῶτον θὰ θυμῶσῃ τὰ κάλλη.

Χάριν τῶν ἀναγνώστων σοὶ στέλλω καὶ σχεδιογράφημα τῆς τελετῆς ταύτης.

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φυλλ. 193, 194, 195, 201, 206, 210).

—οοο—

Κωλόνω. Χλευαστικόν. Κάθημαι πολλὴν ὥραν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἢ μένω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. *Τ' ἤρτες ἐδῶ κ' ἐκώλωσες;*

Κερώνω. Ἀλείφω τι μὲ κηρίον. Ῥήματα τοιούτου εἶδους μυρία δύνανται νὰ σχηματισθῶσιν. Οὕτω λ. γ. λέγομεν γανόνω, λαδόνω, κρασόνω, ἀλευρόνω, χορνιαχτίζω, κτλ. κτλ.

Ἀφόρητος. Ὁ μὴ φορεθεὶς (ἐπὶ ἐνδυμάτων). *Κερί ἀφόρητο, cera vergime.*

Ἀρθη.

Ξάρθη.

Ἐλιά.

Μηλιά.

Κερασά.

Γαρουφαλιά.

Μυγδάλω.

ὀνόματα κύρια γυναικῶν.

Ἀγαπητσάρη. Ὁ εὐκόλως ἀγαπῶν, ὁ ἔχων καρδίαν διὰ ν' ἀγαπᾷ. Ὁχι ἐπὶ ἔρωτος.

Γλυκοαίματος. Ὁ καὶ καλὸσαρκος, ἐκεῖνος εἰς τοῦ ὁποίου τὴν σάρκα εὐκόλως πληγὴ θεραπεύεται. *Γλυκοαίματος, καὶ ἀντὶ εὐάρεστος, συμπαθητικός.*

Ξυροαίματος. ὁ καὶ κακὸσαρκος. Εἰς ἐναντίαν τῆς τοῦ γλυκοαίματος σημασίαν.

Μαστραπᾶς. Πήλινον ἀγγεῖον, εὐγενέστερον τῆς κανάτας, τὸ ὁποῖον, ὡς κ' ἐκεῖνην ἐνίοτε, μεταχειρίζομεθα διὰ νὰ πίνωμεν νερὸν ἢ διὰ νὰ χύνωμεν ὅταν νιπτώμεθα. Δὲν ἔχει δὲ ὠρισμένον οὔτε μέγεθος οὔτε σχῆμα.

Ἀνάγκη. Ἀσθένεια δεινὴ καὶ δυσίατος. Συνήθως ἐπὶ πληγῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἀφροδισίων. Καὶ ῥῆμα ἀναγκεύομαι καὶ ἀναγκεμένος, ὁ πάσχων ἐκ τῶν τοιούτων.

Ἀνάκαρα. Αἱ σωματικαὶ καὶ ψυχικαὶ δυνάμεις.